

דברים ליד קברו של זאב בלוק, ז"ל

התכנסנו היום להיפרד מחברנו הוותיק, זאב בלוק.

הכרתי את זאבצ'יק לראשונה ב-1962 כשהצטרפתי לענף הבנות, ענף שהוא ריכז במשך שנים. הוא מילא את תפקידו במסירות, באחריות, ובדייקנות, עד שהגיל והבריאות הכריחו אותו לפרוש לעבודה רגועה יותר במפעל. הוא קיבל את המעבר בהכנעה, ובצניעות האופיינית לו.

בשנים האחרונות, שוב התקרבתנו והפעם מסביב לשולחן ארוחת צהריים מתוך חבורה של קבועים שמנצלים את ההזדמנות לגלגל שיחות על ענייני העולם, בריאותו התרופפה והוא נעשה יותר ויותר פסימי ומודאג לעתיד הקבוצה, החשובה לו כל כך. היה נוהג לגזור ולהביא לנו קטעי עיתונות שלא פירגנו לתנועה הקיבוצית, כדי לבחון את יכולת המסובים לסתור את הדברים. אולם היה לו גם חוש הומור והשתתף ברצון בצחוק שפרץ לרוב בשיחות.

מפעם לפעם, היה מספר לנו על ילדותו בעיר הנובר שבגרמניה, שם נולד ב-15 לאוגוסט 1923. אביו היה משפמן מצליח ומכוסס היטב גם מקצועית וגם חברתית. הוא היה ציוני בהשקפתו ובפעילותו המעשית, דאג לאווירה הולמת בבית המשפחה, ותכנן עלייה ארצה. תפישת השלסון על-ידי הנאצים המיטה אסון על רקמת חיי המשפחה והחיישה את ביצוע תכנית העלייה.

זאבצ'יק הצטרף אל קבוצת נוער שקיבלה הכשרה חקלאית בבאר טוביה. ב-1941, נקלטה הקבוצה במעין צבי. זאבצ'יק הביא את שני הוריו ובמשך שנים הם היו חלק מן הנוף האנושי, יחד עם הוריהם של חברים נוספים. הוא היה בן מסור ודאג להם כמיטב יכולתו, אבל הזמן והסכע עשו את שלהם ובסופו של דבר נשאר זאבצ'יק לבד וערירי.

המשך <<

הקבוצה היתה חשובה לו, עקב אחרי המתרחש בה, והתעניין בפרטים עד כמה שאפשרה
לו בריאותו הנחלשת. רק לפני ימים אחדים ישב איתנו ליד השולחן והשתתף בשיחה
ערה. למחרת נעדר ממקומו ונמסר שחלה. עוד יום ונמסר שלקה בשפעת.
יום נוסף ונאמר שהוא בבית החולים. אז באה ההודעה על פטירתו.
הוא יחסר לנו.
יהי זכרו ברוך.

סמנלי מרון

לחברי מעין צבי

עם מותו העצוב והנמהר של זאב, גם לנו כמשפחה נגמר פרק וזייס. הוא היה לנו הדבק
המשפחתי עם העבר, שמר וטיפח אותו עם יצירת קשרים מחדש.
זאב היה נצר אחרון במשפחה לתרבות הגרמנית כפי שנחשבה בעבר וכה אכזבה.
היא היתה מושרשת בכל הוויתו, אך הוא גם ידע ליצור לעצמו עולם חדש עם תרבות
עכשווית מן הכבד אל הקל וידע להנות משניהם. ביקר הרבה בהצגות, קונצרטים קלטיים
וגם מוסיקה קלה כמעט עד פופ. גם בקשרים האישיים ידע ליצור ולטפח אותם גם עם בני
גילו וגם עם הרבה הרבה צעירים ממנו.

למרות היותו בודד לא היה לזאב אף רגע משעמם ותמיד ידע למלא אותו בתוכן וענין
אישי.

הוא היה מין שילוב של עבר והווה. כמו שאמרה לי אמש נכדתי בת ה-10 עם חזרתי
מהלוויה "כשהיה לזאב יום הולדת 70 הוא אמר לי: אני לא צריך ילדים, יש לי אתכם
כנכדים, שאני אוהב, ואני עצובה". וכך כולנו.

זאב אהב את הקיבוץ. והיה בין מקימיו ובוניו. הוא היה מאד מאד גאה ביצירה השיתופית
המיוחדת ובזמן האחרון גם לא מעט חרד לה.

אנחנו ליווינו את מעין צבי יחד עם זאב כל השנים מאז הצטרפות הורינו למשק בשנת 1949
שהיה אז קיבוץ מאד צעיר. גם להם היו אלה השנים היפות ביותר בארץ עד מותם וכך
סגרנו עוד מעגל.

לזאב, מעין צבי כולה, היתה כמשפחה ודרכו גם לנו.

בשם המשפחה, חנה ורות

20.2.96